

Z OBSAHU	Jak nás svatý Josef stěhoval přes celou zemi a zpět	05
	Tvůj oheň hoří jen chvíli. Existuje však oheň, který je věčný	10
	„Manipulace s lidstvem“: Francouzští lékaři a akademici odsuzují transgenderismus	11

Foto: hospic-cercany.cz

Porodnice pro nebe

Druhá říjnová sobota je po léta v celém světě slavena jako Světový den hospiců. V Česku první z nich slouží umírajícím již 25 let. Za onen čas vyrostlo lůžkových hospiců v naší zemi na osmnáct a jsou dostupné každému, kdo jej potřebují, stavět další není již třeba. S výjimkou kraje Vysočina, kde jeho výstavbě donedávna bránila tamní politická garnitura. Domácích hospiců působí několik desítek a k žádoucímu stavu plné dostupnosti všem obyvatelům ČR jich schází zhruba polovina.

Co vůbec hospic je? Zakladatelka hospicového hnutí u nás Marie Svatošová říká, že hospic je „umění doprovázet“. Nebo také místem, kde se (zbyvajících) dny naplňují životem. Já rád uvádím, že je porodnicí pro nebe. Průměrná délka pobytu jsou dny či několik málo týdnů...

Kvalitní medicína je podmínkou nutnou, nikoli však postačující. Klíčová je léčba nefyzické bolesti. Bolesti emoční (psychické), vztahové (sociální) i du-

chovní (spirituální). Je-li na smrtelném lůžku pacient ohrožený např. silnou nádorovou bolestí, s tím si hospicovní lékaři umí celkem rychle poradit. Skvělá zpráva! Nikdo nemusí trpět nesnesitelnými bolestmi. Ovšem na výčitky svědomí, rozkmotřené vztahy v rodině, nebo strach z umírání pilulka ani injekce neexistuje. Přesto od těchto netělesných bolestí dokážeme umírajícím často pomoci. Klíčové je mít na umírajícího čas. Tam, kde „běžná“ medicína končí, tam hospice teprve začínají. To je odlišuje od ostatních zdravotnických zařízení.

Ano, opravdu vnímám hospice jako porodnici do nebe. Hájí-li Hnutí pro život nedotknutelnost a úctu k lidskému životu na jeho počátku, pak hospicové dílo činí totéž na jeho pozemském konci. Lidský život na svém počátku je podobnější jeho konci více, než se může na první pohled jevit. Nevěříte?

Malé dítě neposlouchá, počůrává se,

bryndá, truceje, nemá dostatek sil, není rozumově vyzrálé, je ohrožené okolím... Lidský život na jeho konci je dosti podobný. S jediným rozdílem. Malému dítěti můžeme výchovně naplácat zadeček. Starému umírajícímu člověku nikoli. Důvod je jednoduchý. Kniha jeho života je již popsaná. Vychovávat nemá smysl. Hospic je tak poděkování člověku za prožitý život. Obdobně jako v kritických situacích po početí „pomáháme, nesoudíme“.

Tam kde nejvíce jde o spásu duší, se Zlý snaží a nabízí světu „laskavost“ eutanázie. Modlete se za hospice, aby vždy byly ostrovem bezpečí a úcty k umírajícímu – něžné, laskavé a erudované péče až do jeho přirozeného konce. Kde lidé mohou odcházet z tohoto světa bez bolesti na těle i na duši a z vděčností za život, který dostali.

*PhDr. Mgr. Robert Huneš
ředitel hospice sv. Jana N. Neumanna
v Prachaticích*

Prof. Vojtěch Novotný obhájil funkci děkana KTF UK

Dne 20. října 2021 byl akademickým senátem dle Jednacího řádu AS KTF UK zvolen kandidát na funkci děkana Katolické teologické fakulty Univerzity Karlovy. Stal se jím prof. PhLic. Vojtěch Novotný, Th.D.

Děkan Vojtěch Novotný. Foto: © Lucie Hornikova / Člověk a Víra

Dle Statutu KTF UK (čl. 4, odst. 2, bod f) nyní předloží Velký kancléř kardinál Dominik Duka, arcibiskup pražský, jméno zvoleného kandidáta Kongregaci pro katolickou výchovu k církevnímu potvrzení Apoštolským stolcem. Zároveň bude dle Jednacího řádu AS KTF UK (čl. 20) předloženo toto jméno také rektorovi Univerzity Karlovy. K 1. únoru 2022 pak bude děkan jmenován do své funkce novým rektorem Univerzity Karlovy. Prof.

Vojtěch Novotný tak vstoupí do svého druhého funkčního období.

Prof. PhLic. Vojtěch Novotný, Th.D. je český teolog, laik, svůj vědecký zájem směřuje na výklad základních otázek katolické teologie a na české dějiny tohoto vědního oboru. Vystudoval studium filosofie na Lateránské univerzitě v Římě, dále studoval na římské Accademia Balthasar. Licenciát filosofie získal v roce 1997 na Pontificia Universitas Gregoriana. V roce

2006 na Katolické teologické fakultě UK ukončil doktorské studium teologie, v roce 2009 se zde také habilitoval. O šest let později byl jmenován profesorem.

Funkci děkana zastává od roku 2018. Je garantem magisterského a doktorského studijního programu Katolická teologie na KTF UK. Mezi léty 2010–2011 zde vedl katedru fundamentální a dogmatické teologie. Na fakultě několik let také působil jako člen a předseda akademického senátu. Je členem mnoha odborných grémií, výběrem vědecké rady Jihočeské univerzity v Českých Budějovicích a vědecké rady Cyrilometodějské teologické fakulty Univerzity Palackého. Je šéfredaktorem zpravodaje KTF UK Doxa a od roku 2017 zastává také post vicepostulátora beatifikačního procesu Adolfa Kajpra SJ. V roce 2005 byl oceněn stříbrnou pamětní medailí Univerzity Karlovy.

Mezi jeho vědecké studie patří *Cur homo? A history of the thesis concerning man as a replacement for fallen angels* (Praha 2014), *Anthropologia sacra: Origini dell' antropologia teologica nell' ortodossia veteroprotestante* (Milano 2014), *Odvaha být církví: Josef Zvěřina v letech 1913–1967* (Praha 2013) či *Martyr Christi: p. Adolf Kajpr SJ (1902–1959)* (Praha 2020).

cirkev.cz

Roste počet laických misionářů

V souvislosti s misijní nedělí, která připadá na 24. října, předložilo Tiskové středisko Svatého stolce některé statistiky o působení církve ve světě.

Podle Statistické ročenky církve srovnávající údaje z roku 2019 s rokem předchozím, se počet katolíků na světě zvýšil o 17,7%. K nárůstu dochází na všech kontinentech s výjimkou Evropy. Významně se zvýšil také počet laických

misionářů, o více než 34 000, jejich celkový počet je nyní 410 000. Pokud jde o kněze, v úhrnná bilance je sice pozitivní (+271), ale pouze díky růstu povolání v Africe (+1 649) a v Asii (+1 989). Výrazný pokles byl opět zaznamenán v Ev-

ropě (-2 608), následované Amerikou (-690) a Oceánií (-69). Podle údajů ročenky v roce 2019 sloužilo na celém světě 414 336 kněží.

V souvislosti s misijní nedělí byly připomenuty také údaje o angažovanos-

ti církve v oblasti výchovy a vzdělání. Katolická církev provozuje 72 667 mateřských škol, 98 925 základních škol a 49 552 středních škol po celém světě. Dále se stará o 2 395 540 středoškoláků a 3 833 012 vysokoškoláků. Důležitá je také přítomnost charitativních a podpůrných institucí, které církev ve světě provozuje a které zahrnují, abychom

uvodili jen několik čísel, 5 245 nemocnic s největším zastoupením v Africe a Americe; 14 963 léčeben, většinou v Africe a Americe. Kromě toho vede také leprosária, domovy pro seniory a postižené, sirotčince a další charitativní instituce.

Vatican News

Benedikt XVI.: Doufám, že se k nim brzy připojím

Cisterciácké opatství Wilhering zveřejnilo dopis emeritního papeže Benedikta XVI. Kondoluje v něm k úmrtí profesora Gerharda Winklera, svého někdejšího kolegy na řezenské univerzitě, a sám naznačuje, že je připraven vydat se na poslední cestu za svými přáteli.

Foto: [instagram.com / benedictus_xvi](https://www.instagram.com/benedictus_xvi)

V listu k rukám opata hornorakouského cisterciáckého opatství Wilhering Benedikt XVI. vyznává, že jej zpráva o odchodu prof. Winklera hluboce zasáhla. „Ze všech mých kolegů a přátel mi byl nejbližší,“ píše emeritní papež. „Jeho veselí a hluboká víra mne vždycky přitahovaly. Nyní dospěl na druhý břeh, kde ho jistě očekává mnoho přátel. Doufám, že se k nim brzy připojím,“ čteme v dopise datovaném 2. října.

Cisterciácký mnich Gerhard Winkler byl v letech 1983–1999 profesorem církevních dějin na univerzitě v Salcburku.

Předtím působil od roku 1974 na řezenské univerzitě, kde v té době přednášel rovněž Joseph Ratzinger (1974–1977).

Jak uvedl na konci září osobní sekretář Benedikta XVI., arcibiskup Georg Gänswein, emeritní papež „je ve svých 94 letech fyzicky velmi slabý, ale mysl má jasnou a neztratil smysl pro humor“. Od své rezignace žije v klášteře Mater Ecclesiae ve vatikánských zahradách, kde pokračuje ve svém poslání modlitbou za církve.

Vatican News

SLOVO KNĚZE

Listopad vede naše kroky na hřbitovy, kde očekávají slavné vzkříšení naši drazí. A tak je v plném proudu to, co já nazývám „hřbitovní rallye“, kdy jednotlivci i celé rodiny obtěžkány kbelíky, rýžovými kartáči, čistícími prostředky, věnci a kahánky objíždějí hroby svých předků. Milovníci tradic mohou zaznamenat, že tradice úcty ještě nevymizela a že se i v této post-postmoderní době najdou ti, kteří nezapomínají, že ostatky zemřelých patří na hřbitov do posvěcené půdy a ne do kredence, kde jim nelze poskytnout patřičnou úctu.

My ale víme, že více než vyciděný a náležitě ozdobený hrob je málo proti tomu, co můžeme zemřelým poskytnout. Ano, mám na mysli úsilí o získání plnomocných odpustků. Je to věc všeobecně známá, kterou nám v tento čas připomínají všichni kněží... Rád bych se zmínil o dvou blahoslavených, kteří se vážou k naší vlasti a jejichž památku si připomínáme ve druhé polovině října. Jedním z nich je rakouský kněz, premonstrát Jakub Kern. Tento mladý muž si z bojů v první světové válce, kde utrpěl vážné zranění s trvalými následky, přinesl do civilu veliké utrpení, které nabídl Bohu jako smírnou oběť za dr. Isidora Zahradníka, který opustil klášter na Strahově a vstoupil do nově vzniklé Československé církve husitské. Jakub Kern zbývající dva roky svého života prožil ve velkých bolestech a utrpení. Vzhledem k oslabení organismu musel podstoupit operaci bez narkózy. Vše snášel při vědomí, dokonce se ještě lékaři omluvil za tak obtížnou práci. Jeho památku slavíme 20. 10. Druhým blahoslaveným je poslední český král Karel Habsburský, jehož poslední slova, když umíral na zápal plic zněla: „Musím tolik trpět, aby se moje národy opět sešly!!!!“

Až nám bude líno v dušičkovém oktávu vykonat svatou zpověď, přijmout Tělo Páně a vyrazit na libovolný hřbitov, kde se pomodlíme předepsané modlitby vzpomeňme na tyto dva muže.

Evermod Jan Sládek

P. Mgr. Evermod Jan Sládek, OPraem. farář farností Lomnice nad Popelkou, Libštát a Nová Ves nad Popelkou

MILUJ PÁNA, SVÉHO BOHA

31. října 2021 – 31. neděle v mezidobí – Mk 12,28b–34

Jeden z učitelů Zákona přistoupil k Ježíšovi a zeptal se ho: „Které přikázání je první ze všech? Ježíš odpověděl: „První je toto: ‚Slyš, Izraeli! Hospodin, náš Bůh, je jediný Pán. Proto miluj Pána, svého Boha, celým svým srdcem, celou svou duší, celou svou myslí a celou svou silou.‘ Druhé je toto: ‚Miluj svého bližního jako sám sebe.‘ Žádné jiné přikázání není větší než tato. Učitel Zákona mu na to řekl: „Správně, Místře, podle pravdy jsi řekl, že on je jediný a není jiného kromě něho a milovat ho celým srdcem, celým rozumem a celou silou a milovat bližního jako sám sebe je víc než všechny oběti a dary. Když Ježíš viděl, že učitel Zákona odpověděl rozumně, řekl mu: „Nejsi daleko od Božího království.“ A nikdo se už neodvážil dát mu nějakou otázku.

Jacob Jordaens: Kristus mezi farizeji (začátek 17. století)

Jeroným

S jakým jiným problémem, společným všem znalcům Zákona, souvisí tato otázka, než že v Exodu, Levitiky a Deuteronomiu jsou dávány různé příkazy? Proto uvedl ne jeden, ale dva příkazy, které nás v dětství živí jako dva prsy zdvihající se na hrudi snoubenky; a proto pokračuje „První je toto: ‚Slyš, Izraeli! Hospodin, náš Bůh, je jediný Pán.‘“ Nazývá ho prvním ze všech přikázání, protože v každém srdci z něj máme udělat jediný základ zbožnosti: poznat a vyznat, že Bůh je jeden, a poté konat dobré skutky, které jsou završeny láskou k Bohu i k bližnímu. Proto dodává „miluj Pána, svého Boha, celým svým srdcem, celou svou duší, celou svou myslí a celou svou silou.“ To je první přikázání.

Tomáš

A když dodává: „celou svou silou“, je možné to vztáhnout na tělesné síly.

Teofylakt

Všimni si, jak vyjmenovává všechny schopnosti duše. Duše má totiž živočišnou schopnost, kterou připomíná slovy „celou svou duší“, a k tomu patří i žádostivost a hněv. Proto říká, že všechno je potřeba věnovat lásce k Bohu. Je pak i jiná schopnost, nazývaná jako přirozená, k ní patří výživa a schopnost růst. I toto celé je třeba odevzdat Pánu, a proto říká „celým svým srdcem“. A je ještě další, rozumová schopnost, kterou nazývá myslí. I tu je třeba Bohu dát celou.

Tato dvě přikázání jsou ve vzájemném souladu a dají se převést jedno na druhé. Kdo miluje Boha, miluje i jeho dílo. Hlavním z jeho děl je člověk. Proto kdo miluje Boha, má milovat i všechny lidi. A kdo miluje bližního, který je často příčinou pohoršení, o to více má milovat toho, kdo je vždy dobrotivý.

Augustin

Nechť se nikdo nemýlí, když podle Matouše ten, který se Pána ptal, ho pokoušel. Mohlo se stát, že ho sice přišel pokoušet, ale Pánova odpověď ho nasměrovala na správnou cestu. Toto pokoušení nemáme chápat jako špatné, jako snahu oklamat nepřítele, spíše jako opatrné a snahu dozvědět se více o neznámém.

Dostal jsi příkaz milovat Boha celým srdcem, tedy máš do něj vkládat celý svůj život, a celou myslí, tedy máš celý svůj rozum vkládat do toho, od koho ho máš. Žádnou část našeho života nenechává být mimo s tím, že by existoval prostor, kde se má těšit z něčeho jiného. I když do ducha vstoupí cokoliv jiného, co je možné milovat, je třeba to strhnout tam, kam směřuje celý proud lásky. Nejlepší je člověk tehdy, kdy celý svůj život orientuje, ba přímo táhne k neměnnému dobru.

přeloženo, zpracováno a redakčně upraveno podle www.catena aurea.sk

JAK NÁS SVATÝ JOSEF STĚHOVAL PŘES CELOU ZEMI A ZPĚT

Když jsem vyrůstala, nikdy mi nepřišlo divné prosit o pomoc nějakého světce. Bylo to stejné, jako kdybych požádala přátele nebo rodinu, aby se za mě modlili.

Tiziano Vecellio: Utěk do Egypta (1506–1507)

Bůh si přeje, aby jeho děti sílily a vzájemně si pomáhaly. Nestvořil nás proto, abychom pasivně chodili po zemi a umírali. Stvořil nás, abychom aktivně milovali druhé jako jedna velká, radostná rodina na zemi i v nebi.

Křesťané na celém světě žádají jeden druhého o modlitby a věří v posmrtný život, takže mohu poprosit maminku, aby se za mě modlila, a stejně tak je možné prosit Pannu Marii, aby se za mě modlila.

Zatímco někteří katolíci dostávají růže od svaté Terezie, bílé pírkó od Padre Pia nebo tři klepání od svaté Filomeny a někteří katolíci se stávají nejlepšími přáteli svatých, kteří je duchovně vedou za ruku k Bohu, my s Ryanem máme svatého Josefa.

Pěstoun Ježíše Krista se nepochybně přimlouval za mou rodinu, zajistil nám práci a přestěhoval nás do Virginie a zase zpět. Bylo to jako být nablízku svému nejlepšímu příteli (Bohu), který má dalšího nejlepšího přítele (svatého Josefa),

s nímž vás chce seznámit. Budete o tom druhém příteli vědět a možná si s ním budete povídat, ale jednoho dne se z vás najednou také stanou dobří přátelé, přesně tak, jak váš společný přítel (Bůh) věděl, že se stane.

Vystudovali jsme vysokou školu a během sedmi měsíců jsme se snažili dokončit naše plány na svatbu. Vůbec jsme však netušili, co budeme dělat, až se vezmeme.

Ryan se ucházel o jednu práci za druhou. Co si počneme, pokud náš plán nevyjde? Bylo to frustrující.

Protože jsem milovala svatého Josefa jako dobrého otce, začala jsem se modlit Třicetidenní pobožnost ke svatému Josefovi.

Je patronem otců, dělníků, tesařů a rodin. Patron je někdo, kdo vás podporuje v nějaké činnosti, například bohatý člověk platí univerzitní studia talentované mládeži, podporuje umělecká představení v místním divadle nebo nechá vybudovat obecní knihovnu. V katolicismu

jsou to světci. Díky jejich patronátu se dozvídáme více o členech naší věčné katolické rodiny a přibližujeme se jedinému Bohu, kterému všichni sloužíme.

Třicátého dne Ryan letěl domů poté, co ve Virginii absolvoval pracovní pohovor. Nevěděl, co má očekávat. Domníval se, že při telefonickém pohovoru dopadl hrozně, a tak zprvu ani nečekal, že ho pozvou k osobnímu pohovoru, ale když po přistání zapnul telefon, našel e-mail s pracovní smlouvou.

Chtěli jsme se přestěhovat až na východní pobřeží? Znali jsme tam někoho? Jak by to mělo probíhat?

Rozhodli jsme se, že to stojí za pokus. Ryan se těšil na práci (a dobrodružství), podepsal smlouvu a já jsem poděkovala svatému Josefovi za jeho podíl na dobré zprávě.

Nyní se posuneme o více než rok vpřed. Byla jsem těhotná a prostřednictvím skupin mladých lidí a církve jsme našli vstřícné a podporující společenství. Přes ulici jsme měli špičkovou nemocnici, nemluvě o pláži na konci ulice.

Vždycky jsme ale cítili, že nakonec budeme rodinu vychovávat na Středozápadě, a tak se Ryan začal občas poohlížet po příležitostech blíž k našemu rodnému městu s tím, že nějakou dobu stejně asi nic dobrého nenajde.

Když jsem si vzpomněla na Třicetidenní pobožnost ke svatému Josefovi, řekla jsem o ní manželovi a on mi navrhl, abychom s ní začali znovu. Neměli jsme velká očekávání. Zdálo se nám nemožné, že bychom se v dohledné době stěhovali.

Modlili jsme se pilně, ale Ryan nenašel žádné pracovní příležitosti, které by odpovídaly našim potřebám nebo jeho schopnostem.

Třicátého dne otevřel internetový

Foto: © Lucie Hornikova / Člověk a Víra

prohlížeč, do vyhledávače napsal „pracovní místa v Ohiu“ a objevila se nabídka práce specialisty na mládež. Nenapsal nic o svých zkušenostech se službou mládeži, ale splňoval požadavky, popis práce byl podobný a on mi o tom nadšeně vyprávěl.

Svatý Josef musel mluvit s Bohem a trpělivě čekat, aby dal manželovi najevo, jaká práce je pro něj určena. Samozřejmě se o ni ucházel.

Vděčně jsme se modlili dál, aby se svatý Josef přimlouval, a doufali jsme, že tento počín nebude ztrátou našich nadějí a času.

Následující středu, v tradiční den

pobožnosti ke svatému Josefovi, dostal Ryan kladnou odpověď, což nás rozesmálo.

Se svatým Josefem vyslaným na pomoc jsme zaplatili letenky a Ryan odletěl na úvodní testy, zatímco já – již v pokročilém stupni těhotenství – jsem čekala v bezpečí našeho bytu.

Testy úspěšně absolvoval, o několik týdnů později odletěl na pohovor a my jsme netrpělivě čekali na odpověď.

Byli jsme nervózní z termínu porodu, z účtů, z cestování na poslední chvíli, z nájemních smluv a dalších věcí, ale vše jsme svěřili do Božích rukou, jak nás k tomu v modlitbě vedl svatý Josef skr-

ze svůj vlastní život. Na pokyn anděla a v důsledku nařízení vládců přesouval svou rodinu sem a tam. Byl pěstounem Ježíše, Božího Syna, a všichni víme, jak se Ježíš na tři dny ztratil. Svou práci tesaře zaopatřoval Pannu Marii. Celý jeho život byl naplněn pokorou; prostě poslouchal Boha a tvrdě pracoval, takže my jsme dělali totéž.

Modlili jsme se, byli jsme vděční a nadšení.

Přes všechny naše otázky, které jsme si kladli ohledně příchodu našeho dítěte na svět a načasování s novou prací v jiném státě, jsme zůstávali klidní a cítili jsme, že vše je v dobrých rukou. Bůh nám znovu a znovu posílal na pomoc svatého Josefa.

Naše dcera se narodila v březnu, měsíci, který – jak jsem zjistili –, je tradičně zasvěcen sv. Josefovi. Smáli jsme se a radovali. Svatý Josef byl teď v našem životě určitě nadobro.

Když jsme přivítali naše dítě na svět, můj manžel zatelefonoval ve středu – pro nás dobrý den v týdnu – do Ohia a dozvěděl se, že stačí, aby prošel testem na drogy, a v podstatě má práci zajištěnu. Dokonce si mohl zvolit pozdější datum nástupu, aby mohl lépe uspořádat záležitosti ve svém bývalém zaměstnání a sbalit se s námi.

Měli jsme vědět, že když se za nás přimlouvá patron otců, že se naše rodina nebude muset rozdělit, že se budeme moci

Z nabídky nakladatelství a knihkupectví PAULÍNKY

NAKLADATELSTVÍ PAULÍNKY • Jungmannovo nám. 18, 110 00 Praha 1,
tel.: 224 818 757, on-line knihkupectví: www.paulinky.cz, objednavky@paulinky.cz

Chiara Amirante: Radost, to je kumšt!

Autorka už pár desetiletí „sbírá z popela“ zástupy životních ztroskotanců. Její návod, jak žít z radosti Vzkříšeného, je zároveň prostý i velmi náročný: Vzít evangelium vážně, začít žít jako Kristův učedník.

Brož., 176 s., cena 239 Kč

8 hraných filmů DVD z produkce Paulinky

Na webu www.paulinky.cz najdete v sekci *V akci* během listopadu DVD z produkce Paulinky za cenu 29 a 49 Kč. Jedná se o tituly: *Kdo je papež František*; *Není větší lásky*; *Za bílého dne*; *Kdo chce být milován*; *Příběh Marie*; *Karol*; *Lurdy*; *Papež Jan Pavel II.* Akce platí v měsíci listopadu nebo do vyprodání zásob

v klidu přestěhovat a že nás nezničí účty.

Svatá rodina nás obklopila pokojem, když jsme se loučili s milujícím společenstvím, jehož součástí jsme se stali ve Virginii.

Všechny detaily našeho stěhování se vyřešily tak, že jsme během dvou týdnů našli pediatra, stěhovací firmu, místo k bydlení, a to vše právě včas před plánovaným křtem naší dcery. Stěhovali jsme se na ideální místo na půl cesty mezi oběma rodinami našich rodičů a mohli jsme využít jejich tolik potřebnou pomoc při stěhování. A který den nás stěhovací firma vyzvedla? Samozřejmě to byla Popeční středa.

Abychom vyjádřili naši vděčnost, oslava Jennyina křtu byla tematicky zaměřená na svatého Josefa.

Když jsme v modlitbě prosili o jeho přímluvu, nejen že jsme se mu přiblížili tím, že jsme se dozvěděli, jak Bůh působil v jeho životě, ale také jsme se cítili neuvěřitelně spojeni se společenstvím svatých. Nyní máme v plánu obstarat si krásnou sošku svatého Josefa, kterou bychom si umístili do našeho domu a která by nám připomínala Boží načasování, plánování a to, aby se děla jeho vůle – stejně jako to dělal náš patron svatý Josef ve svém vlastním životě a pomáhal nám tak činit i ve všech událostech našeho života.

Doporučuji vám, abyste mluvili s ostatními – na zemi nebo v nebi – a žádali je o modlitby a vedení na vaší cestě ke svatosti. Možná najdete velmi věrného rodinného patrona, který vás nasměruje přesně tam, kde potřebujete být, i když se to zdá nemožné.

Třicetidenní pobožnost ke svatému Josefovi:

Svatý a slavný Josefe, laskavý a milující otče a vstřícný příteli všech zarmoucených! Jsi dobrý otec a ochránce sirotků, obránce bezbranných, patron těch, kdo trpí nouzí a prožívají smutek. Shlédni laskavě na mou prosbu. Mé hříchy na mě přivolaly Boží spravedlivou nelibost, a tak jsem obklopen neštěstím. K tobě, milující strážce rodiny z Nazareta, se obracím o pomoc a ochranu.

Vyslyš tedy, prosím tě s otcovskou starostlivostí, mé vroucí modlitby a vypros mi milosti, o něž tě žádám.

Foto: DanteRegisEU / Člověk a Víra

Prosím o ně pro nekonečné milosrdenství věčného Božího Syna, které Ho vedlo k tomu, aby na sebe vzal naši přirozenost a narodil se do tohoto bolestného světa.

Prosím o to pro únavu a utrpení, které jste snášeli, když jste v betlémském hostinci nenašli pro svatou Pannu přístřeší ani dům, kde by se mohl Boží Syn narodit. Když tě pak všude odmítli, musel jsi dovolit Královně nebes, aby porodila Vykupitele světa v jeskyni.

Prosím tě o to pro náheru a moc posvátného jména Ježíš, které jsi dal tomu rozkošnému děťátku.

Prosím tě o to pro bolestné utrpení, které jsi pocítil při proroctví svatého Simeona, jež prohlásilo malého Ježíše a jeho svatou Matku za budoucí oběti našich hříchů a jejich velké lásky k nám.

Prosím o to skrze tvůj zármutek a bolest duše, když ti anděl oznámil, že nepřátelé usilují malému Ježíši o život. Před jejich zlým plánem jsi musel s Ním a Jeho blahoslavenou Matkou uprchnout do Egypta. Prosím tě o to pro všechno utrpení, únavu a námahu té dlouhé a nebezpečné cesty.

Vyprošuji si to pro tvou veškerou péči o svaté dítě a Jeho Neposkvrněnou Matku během vaší druhé cesty, kdy vám bylo nařizeno vrátit se do vaší země. Prosím o to pro váš pokojný život v Nazaretě, kde jste se setkali s tolika radostmi

i strastmi.

Prosím tě o to pro tvé veliké utrpení, když se ti rozkošné Dítě a jeho Matka na tři dny ztratily. Vyprošuji si to pro tvou radost, když jsi Ho našel v chrámu, a pro útěchu, kterou jsi nalezl v Nazaretě, když jsi žil ve společnosti Dítěte Ježíše. Prosím o to skrze obdivuhodnou podřízenost, kterou vám prokazoval ve své poslušnosti.

Prosím tě o to pro dokonalou lásku a podřízenost se, které jsi projevil, když jsi přijal Boží příkaz odejít z tohoto života a ze společnosti Ježíše a Marie. Prosím o to pro radost, která naplnila tvou duši, když se Vykupitel světa, vítězící nad smrtí a peklem, ujal svého království a uvedl tě do něj s mimořádnými poctami.

Prosím o to pro Mariino slavné Nanebevzetí a pro nekonečné štěstí, které spolu s ní zakoušíte v Boží přítomnosti.

Dobrý otče! Prosím tě, abys mě pro všechna svá utrpení, bolesti a radosti vyslyšel a získal pro mě to, oč tě prosím.

Genevieve Perkins
spisovatelka

Genevieve Perkins
CatholicLink
Přeložil Pavel Štíčka

JEDNA KRÁTKÁ MODLITBA, KTERÁ MŮŽE ÚPLNĚ PROMĚNIT DEN PLNÝ STRESU

Tato slova představují skvělý způsob, jak se vypořádat s úzkostí a těžkostmi, které se během dne objeví.

Foto: © Anicka Vrhelova / Člověk a Víra

Nachystat ráno k odchodu čtyři lidi není nic snadného. V 7:47 se den co den navzájem soukáme do auta u našeho domu. To je nejpозdější doba, do kdy musíme odjet, abychom ještě (s odřenými ušima) stihli své ranní povinnosti. Nikdy nejsme v autě ani o minutu dřív – vždycky to je honička do poslední vteřiny.

Kvůli stresu a tahanicím jsem bývala mrzutá a nervózní, ještě než jsme všichni byli v autě, místo abych do nového dne vstupovala pokojně. Moje nevrlost a podrážděnost pak kazila náladu všem ostatním. Bylo potřeba něco změnit.

Vstoupit do nověny odevzdanosti. Nikdy jsem se ji nemodlila, až letos v květnu moje kamarádka poprosila všechny svoje družičky, aby se ji v 9 dnů před její svatbou modlily spolu s ní. Můj stres to totálně porazilo. Modlitby na jednotlivé dny se liší, ale nověna vždy končí tímto refrénem, pronášeným desetkrát za sebou: Ježíši, zcela se Ti odevzdávám, postarej se o všechno!

To má sílu, že? Podívejme se na tuto krásnou modlitbu podrobněji...

Odkud se vzala?

Boží služebník Don Dolindo byl knězem, který znal svatého Pia z Pietrelciny. Zemřel roku 1970 a slova nověny odevzdanosti uslyšel od Ježíše. Podle Pia to byl velice svatý muž a skrze Marii byl mimořádně oddán Ježíši.

Jak se mám tuto modlitbu modlit?

Celá nověna se skládá z krátkého odstavce s Ježíšovými slovy pro ty, kdo se potýkají se starostmi a stresem, a po něm následuje refrén, opakovaný desetkrát za sebou. Můžete se modlit buď celou nověnu, nebo začínat den pouze jejím refrénem: „Ježíši, zcela se Ti odevzdávám, postarej se o všechno“. Případně ji můžete použít, kdykoli vás během týdne potká něco stresujícího. Pokud zápasíte s touhou mít všechno, co se kolem vás děje, pod kontrolou, pravidelně se takto

modlit bude pro vás zvláště užitečné.

Jak mi pomůže?

Tato modlitba může váš den úplně proměnit, protože vám usnadní prosit o pomoc. Nutí člověka, aby se snažil sám sobě dovolit, že nebude řešit to, co nemůže ovlivnit.

Čeká vás dnes nějaká konkrétní stresová situace? Nějaké setkání, jehož se obáváte? Člověk, ze kterého jste nervózní? Situace, v níž se obtížně orientujete? Třeba máte jen hodně práce nebo vás trápí přetrvávající pocit neklidu, kterého se nemůžete zbavit. Ať to je cokoli, tato modlitba je neuvěřitelně užitečná. Je skvělá pro boj s jakoukoli podobou úzkosti.

Bůh nám říká, že je vždycky s námi, a tato modlitba je skvělý způsob, jak ho vzít za slovo a krok za krokem mu předávat konkrétní věci, s nimiž se potýkáme.

Tím se dostávám zpátky k mojí ranní rutině u nás doma...

Hádejte, co teď děláme, když se v autě připoutáme a v 7:48 se chystáme vyrazit z našeho parkovacího stání? Uděláme znamení kříže a společně desetkrát řekneme: „Ježíši, zcela se Ti odevzdávám, postarej se o všechno.“

Cecilia Piggová

Aleteia

Přeložila Alena Švecová

Cecilia Pigg
redaktorka CatholicMatch Institute

BÁSNÍK Z KONCENTRAČNÍHO TÁBORA INSPIRUJE PAPEŽE FRANTIŠKA

Naše hlasy musí být ozvěnou naděje a míru, říká papež, i když nám nikdo nenaslouchá...

Papež František, který kdysi býval profesorem literatury, se ve svých projevech často odvolává na velké básníky nebo spisovatele. Zejména při apoštolské návštěvě nebo při projevu v určité zemi často čerpá z velkých spisovatelů, kteří formovali tamější kulturu.

Při své cestě do Budapešti letos 12. září se opět odvolával na moudrost z poezie a hovořil o „všech těch Božích přátelích, kteří ozářili temnoty tohoto světa svým světlem“.

Promlouval k zástupcům Ekumenické rady církví a některých maďarských židovských obcí.

Tentokrát citoval „Miklóse Radnótiho, velkého básníka této země. Jeho zárnou kariéru přerušila slepá nenávisť těch, kteří mu bez jakéhokoli jiného důvodu než pro jeho židovský původ nejprve zabránili učit a poté ho odloučili od rodiny.“

I když byl básník vězněn v koncentračním táboře – v době, kterou papež označil za „nejtemnější a nejzvrácenější kapitolu lidských dějin“ –, nepřestával psát. Šoa přežila pouze jedna sbírka jeho básní, nazvaná *Zápisník z Boru*.

Svědčí o síle jeho víry ve vělost lásky uprostřed ledového chladu táborů, která osvětluje temnotu nenávisť světlem víry. Autor, drčený řetězy, které svíraly jeho duši, objevil vyšší svobodu a odvalu napsat, že „jako vězeň... jsem nabyt míry všeho, v co jsem doufal“ (*Zápisník z Boru*, Dopis manželce).

Položil si také otázku, která rezonuje i v dnešní době: „A jak žijete vy? Nachází váš hlas v této době ozvěnu?“. (*Zápisník z Boru*, První ekloga).

„Naše hlasy, drazí bratři a sestry, nesmí přestat být ozvěnou onoho Slova, které nám bylo dáno z nebe, ozvěnou naděje a pokoje,“ řekl papež. „I když nám nikdo nenaslouchá nebo zůstáváme nepochopeni, kéž naše činy nikdy nepopřou Zjevení, jehož jsme svědky.“

Pamětní deska Miklóse Radnótiho. Foto: Csurla / hu.wikipedia

Kořeny

Papež dále citoval z Radnótiho díla. Básník napsal: „Sám jsem nyní kořenem... Kdysi jsem byl květinou, stal jsem se kořenem“ (*Zápisník z Boru*, Kořeny).

Papež řekl:

I my jsme povoláni stát se kořeny. Sami obvykle hledáme plody, výsledky nebo potvrzení. Bůh však činí své slovo plodným na zemi tak, že je skrání jemným deštěm, který dává polím rozkvést (srov. Iz 55,10). Připomíná nám, že naše cesty víry jsou pouhými semínky, semínky, která pak zapouštějí hluboké kořeny vyživující paměť a umožňující budoucí rozkvět.

To po nás žádá Bůh našich otců, protože – jak napsal jiný básník – „Bůh čeká na jiných místech, čeká pod vším. Tam, kde jsou kořeny. Dole“ (Rainer Maria Rilke, *Wladimir, der Wolkenmaler*).

Papež vyzval k utváření těchto kořenů „nasloucháním Nejvyššímu a druhým“, abychom „dosáhli výšin“ a stali se „kořeny pokoje a výhonky jednoty“, a tak byli v očích světa důvěryhodní.

Svatý otec, který se v prosinci dožije 85 let, zakončil svou promluvu odlehčenou omluvou:

Odpusťte mi prosím, že hovořím vsedě, ale už mi není patnáct let! Děkuji.

Kathleen N. Hatstrup
Aleteia
Přeložil Pavel Štíčka

Kathleen N. Hatstrup
editorka Aleteia English

TVŮJ OHEŇ HOŘÍ JEN CHVÍLI. EXISTUJE VŠAK OHEŇ, KTERÝ JE VĚČNÝ

Svatý Polykarp byl žákem apoštola svatého Jana a narodil se kolem roku sedmdesát křesťanské éry. Křesťanem byl od dětství a pro jeho mimořádnou zbožnost si jej velmi oblíbili apoštolové, jeho učitelé. Svátý Irenej, lyonský biskup, píše, že měl to štěstí v mládí poznat našeho světce, který byl tehdy již v pokročilém věku, a poznamenává, jak silně na jeho mysl zapůsobila poučení, která od něj dostal, a s jakým potěšením vzpomíná na to, jak ho slyšel vyprávět o svých rozhovorech se svatým Janem a dalšími, kteří viděli Spasitele.

Svatého Polykarpa vysvětlil na biskupa ve Smyrně samotný svatý Jan, než byl tento apoštol poslán do vyhnanství na ostrov Patmos. Považuje se za jisté, že tento náš světec byl oním andělem nebo biskupem ze Smyrny, kterého Pán chválí v Apokalypse: „Vím o tvém soužení a tvé chudobě, ale jsi bohat... Buď věrný až na smrt, a dám ti vítězný věnec života.“ (Sk 2, 9).

Podle Fleuryho vedl náš světec církev ve Smyrně sedmdesát let s takovou rozvahou a uznáním, že byl považován za hlavního z asijských biskupů, a to z důvodu velké úcty, které se mu dostávalo. Když mu bylo osmdesát let, vydal se do Říma, aby se poradil s papežem Anicetem o některých otázkách kázně, zejména o tom, kdy se mají slavit Velikonoce. Polykarpovo zdržení v Římě bylo pro věřící velmi užitečné, protože mu poskytl příležitost vyvrátit tehdejší hereze. Setkal se s heresiarchou Markionem, který se svatého biskupa zeptal, zda ho zná: „Ano,“ odpověděl mu světec, „vím, že jsi prvorozenec ďáblovým.“

Po svém návratu do Asie mnoho vtrpěl při pronásledování, které císař Marcus Aurelius vyvolal proti církvi a které bylo zvláště citelné ve Smyrně, kde prokonzul Statius Quadratus uplatňoval vůči věřícím nejbarbarštější krutost. Kromě jiných projevů pronásledování nechal dvanáct křesťanů přivezených z Filadelfie sežrat divokou zvěř. Pohané vzrušení tímto krveprolitím se hlasitě dožadovali

Foto: Zbyněk Šišpera / Člověk a Víra

povraždění křesťanů, zejména Polykarpa, který neopomněl povzbuzovat své stáde k nehrdinštějším důkazům vytrvalosti při snášení muk a smrti pro Ježíše Krista. Navzdory neustálému křiku, který se proti němu zvedal, chtěl světec zůstat ve městě a plnit své pastýřské povinnosti, ale kvůli naléhání věřících byl nucen odejít do domu za městem, kde se během svého pobytu celé dny a noci věnoval svatým modlitbám.

Po krátké době však byl objeven. Tři dny před svým zatčením spatřil ve vidění svůj polštář v plamenech, z čehož poznal, že mučednictví, které je mu vyhrazeno, je smrt v ohni. Obrátil se tedy ke svým společníkům a řekl jim, že bude upálen zaživa. Křesťané, kteří si byli vědomi, že ho vojáci pronásledují, jej odvedli do jiného domu, ale mladý sluha, přemožený strachem z mučení, prozradil místo jeho úkrytu. Světec se o tom dozvěděl, ale odmítl se nadále skrývat a se svatou odvedností řekl: „Staň se vůle Boží.“ Plný hrdinské horlivosti se nabídl Bohu jako oběť určená k jeho počtě, prosil ho, aby přijal oběť jeho života, a radostně se vydal pronásledovatelům. Přijal je ve svém domě, nechal jim přichystat bohatou večeři a přál si jen trochu času na modlitbu, což mu bylo umožněno, a tak byl dvě hodiny pohroužen do rozjímání.

Kapitán a vojáci byli při pohledu na ctihodného biskupa plni zmatku a jen neochotně splnili rozkaz a za svítání s ním odešli. Protože cesta do Smyrny byla dlouhá, posadili ho na osla a vedli ho do města, když na cestě potkali dva vyšší důstojníky jménem Herodes a Niketas, kteří ho vzali do svého vozu a snažili se ho přesvědčit, aby se podřídil císařskému nařízení, a mimo jiné říkali: „Co je na tom špatného, když obětuješ bohům, aby sis zachránil život?“ Světec statečně odpověděl, že raději podstoupí všechna muka, dokonce i samotnou smrt, než aby souhlasil s tím, co mu radí. Po této rozhodné odpovědi se od něho rozzlobeně odvrátili, považovali ho za člověka ztraceného pro jeho tvrdošijnost a shodili ho z vozu tak prudce, že si při pádu pohmoždil nebo podle Fleuryho zlomil nohu.

Světec se přesto s klidnou myslí vydal do amfiteátru, kde se chystal obětovat svůj život. Když vstoupil dovnitř, uslyšel hlas z nebe, který říkal: „Buď statečný, Polykarpe, jednej mužně.“ Byl předveden před prokonzula, který se snažil jeho odhodlání zviklat slovy: „Polykarpe, jsi starý a měl by ses vyhnout mukám, které nemáš sílu snášet; přísahej tedy při císařově štěstí a zvolej spolu s lidem: „Pryč s bezbožníky!“ Svě-

dokončení na str. 12

„MANIPULACE S LIDSTVEM“: FRANCOUZŠTÍ LÉKAŘI A AKADEMICI ODSUZUJÍ TRANSGENDERISMUS

Zatímco pokrokové elity v Severní Americe přijaly diktát genderové ideologie jako dogma, Evropané se zdají být mnohem odhodlanější k odporu. Ve Velké Británii vrchní soud rozhodl, že nezletilí nemohou dát souhlas s blokátory puberty – tento případ byl nedávno zrušen odvolacím soudem, ale pravděpodobně skončí u Nejvyššího soudu. Finské lékařské směrnice jsou téměř zcela proti blokátorům puberty a změnám pohlaví u nezletilých.

V otevřeném dopise, který byl před nedávnem zveřejněn na internetových stránkách deníku *L'Express* (a o němž se v mezinárodním tisku téměř nepsalo), více než padesát zdravotníků a významných akademiků, včetně lékařů, právních expertů, odborníků na vzdělávání, filozofů, sociologů, psychiatrů, soudců a psychoanalytiků, kritizovalo ideologii transgenderu a odsoudilo „změny pohlaví“ u dětí. Dopis, který byl zveřejněn ve spolupráci s Observatoří ideologických debat o dětech a dospívajících, stojí za přečtení v plném znění:

Nemůžeme již mlčet k tomu, co se nám jeví jako nebezpečný trend – tedy úchylka, jež se šíří ve jménu emancipace „transgenderového dítěte“ (takového, které prohlašuje, že se nenarodilo ve „správném těle“). Radikální diskurzy legitimizují žádosti o změnu pohlaví pouze na základě pocitů, které jsou vydávány za pravdu. Děje se tak však za cenu lékařského či dokonce chirurgického zákroku (odstranění prsou nebo varlat) na tělech dětí či dospívajících s doživotními následky. Znepokojuje nás právě tento fenomén a jeho vysoká medializace, nikoli rozhodnutí dospělých transsexuálů.

Možná v domnění, že by to mohlo poskytnout řešení, vydala skotská vláda nové směrnice pro začleňování LGBT platné od 12. srpna, podle nichž si děti od školního věku budou moci ve škole změnit jméno a gender bez souhlasu rodičů. Bez jejich souhlasu a dokonce aniž by byli informováni, pokud o to dítě požádá.

Foto: Jiří Štáška / Člověk a Vira

Dětem se vnucuje myšlenka, že z dívky se může stát chlapec a naopak, protože se tak rozhodly bez rady dospělých, a navíc věková hranice pro takové rozhodnutí se neustále snižuje.

To, co se děje v sousedních zemích, se může velmi rychle stát i ve Francii: šíření těchto názorů vedlo v posledních letech ke značné inflaci žádostí o změnu pohlaví mezi dětmi a zejména mezi dospívajícími dívkami. Podle Jeana Chambryho, dětského psychiatra pověřeného vedením CIA-PA (Centre Intersectoriel d'Accueil pour Adolescent) v Paříži, se před téměř deseti lety jednalo o deset žádostí ročně, v roce 2020 to bude deset žádostí měsíčně (pouze v regionu Ile-de-France). Hovoří také o znepokojivém zrychlení lékařských řešení těchto žádostí o změnu pohlaví.

Zlehčující proslovy uvádějí, že bychom se mohli obejít bez biologické reality a pohlavních rozdílů mezi muži a ženami ve prospěch vybraných jednotlivostí založených pouze na „pocitech“. Tyto zavádějící ideologické diskurzy se šíří na sociálních sítích, kam přichází mnoho dospívajících s problémy s identitou hledat řešení svých potíží. Ve jménu „sebeurčení“ – hesla, které se líbí všem pokrokařům – jsou děti a dospívající přesvědčeni, že mohou změ-

nit své pohlaví pomocí hormonální léčby nebo dokonce mrzačící operace. Tato rétorika, kterou šíří aktivisté v mnoha západních zemích, používá klamné představy, jejichž cílem je děti ošálit.

Únos dětství

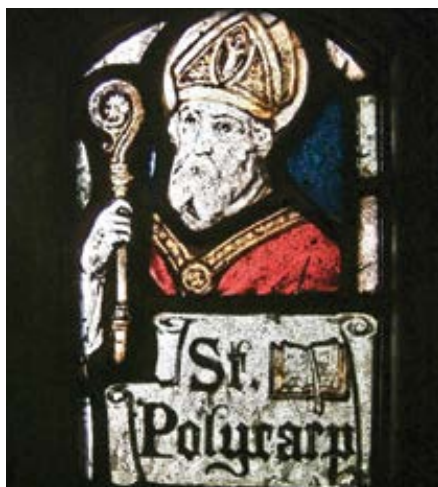
Jak jsme sem dospěli? A máme (ještě) právo reagovat, aniž by nás někdo urážel nebo nám vyhrožoval? Jak mohou být tato práva na sebeurčení naplňujícím pokrokem? Tento fenomén, „transgenderové dítě“, je ve skutečnosti moderní mystifikací, kterou je třeba rázně odsoudit, protože se jedná spíše o ideologické verbování. Chtěli by nás přesvědčit, že ve jménu blaha a svobody každého jednotlivce si dítě, osvobozené od souhlasu svých „reakčních“ rodičů, bude moci „vybrat“ svou tzv. genderovou identitu.

Dítě je však bytost ve vývoji, jeho budoucnost se neustále rozvíjí, než dosáhne stadia zralosti. Neurologové, odborníci na vývoj, psychoanalytici, dětské psychiatry, pediatři a všichni odborníci na rané dětství jsou v tomto ohledu zajedno.

Dítě, a tím spíše dospívající, je vystaveno názorům, které vedou k duševní destabilizaci a rozchodu s rodinou, pokud

dokončení na str. 12

dokončení ze str. 10

Sv. Polykarp. Foto: Our Lady of Peace Geneva / flickr

tec mu okamžitě odpověděl: „Ano! Pryč s bezbožníky – ale myslím tím modloslužebníky.“ Prokonzul se domníval, že si ho získal, a řekl: „Nyní pohaň Ježíše Krista a já tě propustím.“ Světec odpověděl: „Sloužím mu už osmdesát šest let a nikdy mi neublížil, ale přinesl mi mnoho dobrého. Jak bych ho mohl hanět? Jak bych se mohl

rouhat svému Stvořiteli a Spasiteli, který je také mým soudcem a který spravedlivě trestá ty, kdo ho zaprou?“ Když ho tyran stále pokoušel, aby zapřel Ježíše Krista, Polykarp mu odpověděl, že je křesťan a považuje za slávu zemřít pro Krista.

Prokonzul mu hrozil divokými zvířaty. „Rychle je zavolej,“ odpověděl světec, „nemohu vyměnit dobro za zlo; šelmy mi pomohou přejít ze smrtelného utrpení do nebeské slávy.“ „Pak tedy,“ řekl tyran, „budeš zaživa upálen.“ Světec odpověděl: „Tvůj oheň hoří jen chvíli, existuje však jiný oheň, který je věčný, a toho se bojím. Proč ještě otálíš a nesplníš své hrozby?“ Řekl to natolik neohroženě, že sám tyran byl naplněn obdivem; nařídil však veřejně vyhlásit, že se Polykarp přihlásil ke křesťanství, načež celý zástup pohanů vykřikl: „Ať ten ničitel našich bohů zemře!“ Veřejné slyšení skončilo a bylo rozhodnuto, že světec bude upálen zaživa, místo aby ho sežrala divoká zvěř.

Hranici stavěli pohané a také Židé, kteří se obzvláště aktivně nabízeli jako popravitel. Polykarp odložil své roucho a když viděl, že se ho chystají přibít ke kůlu, řekl:

„Odložte ty hřeby. Ten, který mi dává odvahu přetrpět tento oheň, mi umožní, abych bez nich vydržel stát.“ Spokojili se tedy s tím, že mu svázali ruce za zády, a postavili ho ke kůlu, odkud světec pozvedl oči k nebi a modlil se následujícím způsobem: „Blahoslavím tě, Bože, že jsi mi zaručil účast na utrpení Ježíše Krista, tvého Syna, tím, že jsi mě učinil hodným nabídnut se jako oběť k tvé počtě, abych tě mohl chválit v nebi a dobrořečit ti po celou věčnost.“ Hranice byla zapálena, ale plameny se nedotýkaly světceva těla, nýbrž jako by kolem něj vytvořily oblouk, zatímco jeho tělo vydávalo nejlibější vůni. Pohané, rozčilení, že oheň světce nestráví, ho probodli kopím a z rány vyteklo takové množství krve, že plameny uhasila.

Takto zakončil svůj triumf svatý Polykarp, jak je zaznamenáno ve slavném listu církvi ve Smyrně, který lze číst v „Ruinařtově sbírce Skutků mučedníků“. K jeho mučednické smrti došlo kolem roku 160.

Sv. Alfons Maria z Liguori
OnePeterFive
Přeložil Pavel Štíčka

dokončení ze str. 11

dítě nepodporuje, a se všemi, kdo odmítají sdílet jeho názor. Tyto názory vytváří protispolečenský a obviňující diskurz, okolí je vnucován specifický způsob vyjadřování, nebo dokonce newspeak. Diskurz těchto mladých lidí je často stereotypizován, jako by ztratili veškeré kritické myšlení (což je pro takovéto názory charakteristické).

Tento únos dětství odsuzujeme. Nyní je naléhavě nutné informovat co nejvíce občanů všech profesí, všech stran a všech věkových kategorií o tom, co by se zítra mohlo klidně objevit jako jeden z největších zdravotnických a etických skandálů, kterému bychom beze slova přihlíželi: o komodifikaci těla dětí. Neboť přesvědčováním těchto dětí, že jim bylo při narození „přiděleno“ pohlaví a že si ho mohou svobodně změnit, se z nich stávají celoživotní pacienti: celoživotní konzumenti hormonálních preparátů prodávaných farmaceutickými firmami, pacienti podstupující další a další chirurgické zákroky v honbě za chimérickým snem o vysněném těle. V současné době země,

kteří byly pro lékařskou změnu pohlaví před dosažením plnoletosti, zakazují hormonální léčbu nezletilých (Švédsko, Velká Británie a některé státy USA...).

Tento dogmatismus vede k velkému zmatku, takže nikdo neví, jak má jednat a pozvednout svůj hlas, často ze strachu z určitých LGBTQI+ sdružení. Tato zkratka však zastřešuje velmi rozdílné lidi, z nichž někteří se stejně jako my obávají současných trendů. Někteří podléhají zákonu mlčení, který v tomto prostředí panuje. Švédský dokumentární film *Trans train* ukazuje, že mladí lidé, kteří jsou ponecháni na vlastní pěst a kterým je vyhrožováno, pokud veřejně promluví, jsou vystaveni nátlaku ze strany trans komunity, pokud vyjádří pochybnosti nebo podstoupí zpětnou změnu pohlaví.

Vládne zmatek, udržovaný z velké části za účelem manipulace s lidstvem v jeho nejhlubších základech: s jeho vývojem, časovostí, putováním a pochybnostmi. Ve jménu odmítnutí domnělého přirazení pohlaví se stáváme rozpačitými svědky přidělování identity, aniž bychom cokoli z toho

cháпали. Ve jménu ochrany dětí už nemůžeme mlčet! Odmítáme připustit, abychom ve jménu „lidských práv“ zpochybňovali tento společný základ – univerzalizmus práv –, který tvoří základ lidské společnosti.

Signatáři dopisu nejsou reakční praviváci, před kterými tak rád mainstreamový západní tisk. Jsou to prostě prozíraví lidé, kteří s hrůzou sledují, jak radikální hnutí zneužívají celou generaci dětí jako pokusné králiky. Je neuvěřitelně povzbudivé vidět, že se na obranu dětí zvedá tolik evropských hlasů, a modlím se, aby jejich společný hlas byl včas vyslyšen a mnoho dětí bylo ušetřeno této krutosti vydávané za soucit.

Jonathon Van Maren
lifesitenews.com
Přeložil Pavel Štíčka

Jonathon Van Maren
komentátor a blogger

NĚMECKÁ „SYNODÁLNÍ CESTA“

„Synodální cesta“ německé katolické církve bude prodloužena do roku 2023. Toto rozhodnutí padlo poté, co bylo nečekaně ukončeno její plenární zasedání, když hlasování o textu schvalujícím žehnání stejnopohlavním párům a o tom, zda projednávat nutnost kněžství, vyznělo v jejich prospěch.

Jak uvádí *CNA Deutsch*, biskup Georg Bätzing, předseda německé biskupské konference, a Thomas Sternberg, předseda laického Ústředního výboru německých katolíků (ZdK), ohlásili toto prodloužení 2. října, na konci druhého synodálního shromáždění ve Frankfurtu v jihozápadním Německu. Synodální shromáždění je nejvyšší rozhodovací orgán „synodální cesty“, mnohaletého procesu, v němž spolu biskupové a laici probírají čtyři hlavní témata: způsob uplatňování moci v církvi, sexuální morálku, kněžství a úlohu žen.

Synodální cesta, vyhlášená 1. prosince 2019, měla původně skončit na konci října 2021, ale kvůli pandemii byla prodloužena do února 2022. Nejnovější prodloužení znamená, že tento kontroverzní proces bude pokračovat déle než tři roky.

Církev v Německu čelí exodu katolíků v důsledku krize vyvolané případy sexuálního zneužívání ze strany kněží. V roce 2020 tam z církve formálně odešlo 220 000 lidí. Loni navštěvovalo mše svaté pouze 5,9% katolíků, oproti 9,1% v roce 2019. Synodální shromáždění skončilo předčasně poté, co Bätzing požádal organizátory, aby sečetli, zda je po dřívějším odchodu většího množství účastníků zasedání ještě usnášeníschopné. Napočítali pouze sto čtyřicet devět přítomných, což bylo o pět méně než dvoutřetinová většina, potřebná k usnášeníschopnosti. Podle *CNA Deutsch* se rozhodnutí odložit rokování mezi účastníky shromáždění, sužovaného technickými problémy, setkalo s nevěřícími reakcemi.

Bätzing, který promluvil na závěrečné tiskové konferenci, řekl, že náhlé ukončení pokládá za „okamžik vhodný k poučení“, který by, jak doufá, mohl zvýšit povědomí účastníků o tom, že synodální cesta vstupuje do „důležité fáze“.

Biskup Georg Bätzing. Foto: Synodaler Weg / Maximilian von Lachner

Synodální shromáždění tvoří dvě stě třicet účastníků, včetně německých biskupů, šedesáti devíti členů ZdK a představitelů dalších částí církve v Německu. Během třídního setkání projednávali dvanáct z šestnácti textů ze čtyř synodálních fór a také dva zásadní dokumenty: preambuli a návrh textu teologické orientace. 1. října hlasovalo hned v prvním čtení 168 z celkových 214 účastníků pro dokument, který zpochybňuje tradiční církevní učení o sexuální morálce. Text IV. synodálního fóra o „Životě v úspěšných vztazích“ vyzývá k rozvoji praxe žehnání stejnopohlavním párům. Podle sdělení *CNA Deutsch* předseda tohoto fóra biskup Helmut Dieser z Cách tvrdí, že hodnocení sexuality by se v budoucnu mělo odvíjet „od člověka“, spíše než z přirozeného zákona. Vatikánská Kongregace pro nauku víry v březnu ve vysvětlující poznámce a průvodním komentáři objasnila své uvažování tím, že církev „nemá moc udílet požehnání svazkům osob stejného pohlaví“.

Prohlášení Vatikánu, vydané se souhlasem papeže Františka, podnítilo v německy mluvícím katolickém světě protesty. Několik biskupů vyjádřilo podporu žehnání stejnopohlavním párům, kostely vyvěšovaly duhové vlajky LGBT a skupina více než dvou set učitelů teologie podepsala prohlášení kritizující Vatikán.

Kněží a pastorační pracovníci v Německu uspořádali v květnu den protestu, kdy organizovali obřady žehnání, kterých se účastnily stejnopohlavní páry.

30. září, v úvodní den shromáždění, si účastníci těsnou většinou 95 ku 94 účastníkům odhlasovali, že budou projednávat „otázku, zda je vůbec zapotřebí kněžství“, uvedla *CNA Deutsch*.

Na závěrečné tiskové konferenci však Bätzing kritizoval zprávy ve sdělovacích prostředcích, podle kterých synodální cesta hodlá diskutovat o „zrušení“ kněžství.

„Nikdo nemůže říct, že se německá církev chystá skoncovat s kněžstvím. Tak tomu není,“ tvrdil s tím, že hlasováním synodální fórum dostalo pověření „znovu oživit úvahy o tom, proč a kde má uprostřed Božího lidu místo kněžská služba“.

Synodální shromáždění sice hlasovalo o tom, zda o nutnosti kněžství diskutovat, ale složité procedury synodální cesty znamenají, že není jasné, zda k oficiální debatě na toto téma někdy dojde.

Těsně před zahájením synodální cesty se německá biskupská konference střetla s Vatikánem poté, co původně navrhla, že tento proces zakončí série „závazných“ hlasování – ve Vatikánu to totiž vyvolalo obavy, že by přijatá usnesení mohla ohrozit církevní učení a kázeň.

CNA Deutsch uvedla, že němečtí biskupové nebudou povinni usnesení synodální cesty ve svých diecézích zavádět.

Dodala, že zůstává nejisté, jak budou papež František a Vatikán reagovat na přímé zpochybňování církevního učení.

Obavám, které synodální cesta vyvolává, se papež František věnoval v inter-

dokončení na str. 14

PRVNÍ PAPEŽ, KTERÝ CESTOVAL LETADLEM

Koronovace papeže Pavla VI. 30. června 1963. Foto: it.wikipedia

Před druhým vatikánským koncilem papežové zřídka kdy cestovali mimo Řím.

Inocenc XII. byl poslední vousatý papež, Klement VIII. jako první vyzkoušel kávu a Lev X. byl první (a poslední) papež, který měl jako domácího mazlíčka slona. Papež Pavel VI. (známý jako „papež poutník“) byl první, který cestoval letadlem, jako první od roku 1809 opustil Itálii a jako první navštívil všechny kontinenty.

Vykonal pastýřské návštěvy v Ugandě (čímž se stal prvním úřadujícím papežem v dějinách, který navštívil Afriku) a na Filipínách, účastnil se eucharistických kongresů v indické Bombaji a kambodžské Bogotě a v říjnu 1965 oslovil v New Yorku Spojené národy.

Už jsme možná zvyklí vidat, jak papežové cestují po světě, ale papež, který vycestoval z Říma, byl po staletí spíše výjimkou. Během prvních pěti set let křes-

ťanství papeži opouštěli Řím jen tehdy, pokud k tomu byli přinuceni – většinou když je představitelé říše poslali do vyhnanství. V podstatě se zdá, že vyhnanství bylo v počátcích křesťanství pravidlem. Papeže Klementa I. (čtvrtý papež hned po Petrovi, Linovi a Klétovi) poslal do vyhnanství císař Traianus a podle apokryfních záznamů pak byl kolem roku 99 jako mučedník vhozen do Černého moře. Papež Poncián (230–235) zemřel ve vyhnanství v Sardinii. Papež Kornélius (251–253) také zemřel po roce vyhnanství v Civitavecchii (pouhých 80 km od Říma). Papeže Liberia vykázal Konstantin II. do města Beroia. Vyhnanství lze však stěží považovat za „cestování“.

Od šestého století nacházíme nejméně tři papeže, kteří cestovali z Říma do Konstantinopole: Vigilius roku 547, Agatho roku 680 a papež Konstantin v roce 710. Papež Štěpán II. se stal prv-

ním papežem, který roku 752 překročil Alpy, aby mohl korunovat Pipina Krátkého, a Pius VII. učinil totéž (jen zhruba o tisíc let později), aby mohl korunovat Napoleona. Letadlo však nikdo z nich samozřejmě k dispozici neměl.

Je pravda, že papež Jan Pavel II. vykonával víc pastoračních cest než všichni jeho předchůdci dohromady: urazil přibližně 1 160 000 kilometrů, což víceméně odpovídá jednatřiceti cestám kolem světa. Papež Pavel VI. však zůstává nejen prvním papežem, který cestoval letadlem, ale také tím, který jako první cestoval mimo Evropu. Jeho cesty se staly příkladem pro další papeže a navázali na ně jeho nástupci papežové Jan Pavel II., Benedikt XVI. a František.

První cesta Pavla VI. mimo Evropu (byl prvním papežem, který od r. 1809 opustil Řím) byla historicky první papežskou poutí do Svaté země, kdy v lednu 1964 navštívil Jordánsko a Izrael. V prosinci téhož roku se vydal do Libanonu a Indie. V říjnu 1965 cestoval do New Yorku a setkal se s prezidentem Lyndonem B. Johnsonem, oslovil Valné shromáždění OSN a sloužil mši svatou na stadionu Yankee.

Daniel Esparza
Aleteia
Přeložila Alena Švecová

Daniel Esparza
píše pro Aleteia o umění, kultuře
a cestování

dokončení ze str. 13

view se španělskou rozhlasovou stanicí COPE, vysílaném 1. září. Na otázku, zda mu tato iniciativa připravila bezesné noci, papež odpověděl, že napsal obsáhlý dopis, který vyjadřuje „všechno, co v souvislosti s německou synodou cítím“.

V reakci na tazatelovu poznámku, že

srovnatelným výzvám církev čelila i v minulosti, řekl: „Ano, ale ani já bych to nebral příliš tragicky. Mnozí biskupové, s nimiž jsem mluvil, nemají zlou vůli.“

„Jde o pastorační touhu, která ale možná nebere v úvahu určité věci, o nichž v tom dopise vysvětluji, že je nutno k nim přihlídnout.“

Bätzing řekl, že dokumenty probíra-

né na synodním zasedání nejsou „pouze texty, nýbrž slovy vyjádřené sny, jak chceme v Německu změnit církev: toužíme po církvi, která umožní aktivní účast všech, bude genderově spravedlivá a bude putovat společně s lidmi.“

CNA
Přeložila Alena Švecová

SYNODALITA NA NĚMECKÝ ZPŮSOB

Nedávno augsburský biskup Bertram Meier kritizoval „reformní dialog“ katolické církve v Německu, totiž tamní pojetí dnes tolik vzývané „synodální cesty“. Poté, co se německé lobby nepodařilo prosadit zrušení celibátu a (alespoň) jáhenské svěcení žen do papežské posynodní exhortace o Amazonii (*Querida Amazonia*), zdrsnily se požadavky na změny v církvi až do podoby odmítání svátostného svěcení jako takového, pokud jej bohužel nelze osvobodit od jářma „vnuceného“ celibátu a nepřipustnosti vysvěcení žen. Biskup Meier varuje, že pokud není svěcení chápáno jako svátost, „Kristovo Tělo se rozdrobí a dojde snad až ke zlomení jeho páteře“. A Meier doplnil: „Kdo by pak měl jednat v církvi plnou mocí (*mit Vollmacht*)?“ Biskup také varuje, že by cestou opuštění svátostného kněžství došlo „k transformaci katolické církve *de facto* v jednu z evangelických zemských církví“ a že by se tak „odřízla od světové církve“. Rozumnému a církevně smýšlejícímu německému biskupovi je zřejmé, že debata o odstranění výkonu církevních úřadů spojených se svěcením znamená odstranění toho, co je katolické církvi vlastní, „katolického propria“, jak on říká.

Nezapomeňme, že mezi samotným německým episkopátem (a nejen německým) jsou také ti, kteří se rádi nechali zlákat přízní médií a zmanipulovaného veřejného mínění, a takto jasně jako jejich spolubratr Meier se nejen nevyjadřují, nýbrž ani nechtějí. Ano, prst na tepu doby zatnul například würzburgský biskup Franz Jung, vycházející s mnoha dalšími angažovanými preláty vstříc naléhavým požadavkům doby: „Nevím, jestli se toho ještě dožiji, ale otázka, zda také ženy budou stát za oltářem, je nastolena. Myslím, že tuto otázku nelze trvale odmítat.“ Biskup Meier se však domnívá, že papež František naopak „dává přednost konsenzu a chtěl by přivést na synodální cestu společně mnoho lidí“ a že si výslovně „přeje duchovní cestu“.

Je ovšem pravdou, že když se dá ko-

Biskup Bertram Meier. Foto: bistum-augsburg.de

los do pohybu, nic jej nemůže jen tak snadno zastavit. Uvědomme si, že toto všechno se děje za našimi hranicemi. Je to našťástí především jazyková bariéra, která znemožňuje, aby se také u nás nestaly tyto otázky do úmuru diskutované v celém Božím lidu. Problém však již i u nás spočívá v tom, že elita v církvi, která jazykovou bariéru nemá (například vyučující na teologických fakultách nebo katoličtí žurnalisté), tyto myšlenky nejen znají, ale mnohdy i přejímají, a pokud se cítí v nedotknutelném bezpečí, také je rádi šíří. Takže se mimo jiné i naši kandidáti kněžství dozvídají, že „zrušení celibátu je jen otázkou času“ (jaká motivace pro seminaristy!), kněžství žen „si lze představit“ nebo stejnopohlavní páry „lze žehnat“. Zkrátka se i jim dostává z této Panodřiny skříňky od sousedů bohaté krmě, i když naši její rozdatelé by na přímý dotaz určitě prohlásili, že „to tak nemysleli“, případně ani „neřekli“. A ještě by se cítili uraženi a pomlouváni. To

otevřenost prelátů zejména v německojazyčné oblasti je alespoň upřímná. Jedni foukají proti větru a vědí, že marně, druzí zase po větru, ale vědí, že jsou na kordy s disciplínou, ba i naukou církve. Přesto, i kdyby započatý synodní proces u nás vyšel do obvyklého ztracena, bylo by to lepší, než zabřednout do kupení neřešitelných požadavků, které vnášejí do církve ustavičný nepokoj.

P. Stanislav Příbyl

Doc. JUDr. Stanislav Příbyl, Ph.D., Th.D., J.C.D. rektor kostela Nanebevzetí Panny Marie na Karlově v Praze, promotor justitiae a soudce Metropolitního církevního soudu

ZÍTŘEK – NEZNÁMO ČI NADĚJE

Říkával K. Adenauer: „Poslední slovo – a to bych chtěl s obavou zdůraznit – mají vždy politici. Proto je třeba na ně dávat bedlivý pozor. Hrstka politiků je totiž schopna zničit to, co vybudovaly celé generace národů.“ Máme po volbách. Nikdy však bychom se neměli dát okrást o naději, která právem patří ke klíčovým ctnostem křesťanského života. „Zítřek leží v neznámu, ale často přináší naději,“ říká Tolkien.

Hned se to však malinko zmrazí: „Modelový projekt. V ulicích jednoho z největších německých měst, v Kolíně nad Rýnem, se jednou týdně rozezní svolávání k modlitbě muslimů. Věřící budou svolávání muezziny reproduktory v metropoli každý pátek po dobu dvou let. Starostka Kolína nad Rýnem Rekerová uvedla, že projekt, který má trvat pouze dva roky, má být znamením vzájemného přijetí náboženství. Muslimští spoluobčané by podle ní měli vědět, že jsou nedílnou součástí kolínského společenství.“ Tolik z týdeníku *Echo24*. Dovolují si položit otázku: až se to vyhodnotí a po dvou letech se zjistí, že by to tak být třeba nemělo, kdo bude korigovat ty násilné nepokoje v ulicích, kde jsou dnes ony reproduktory? Kardinál Jean-Pierre Ricard v roce 1944 upozornil: „Od islámu se požaduje rozlišení občanské a náboženské sféry. Muslimové musí pochopit, že nemohou celé společnosti vnucovat určité požadavky a nároky, které jsou závazné v jejich náboženské komunitě. Myslím, že to může být šance pro islám a pro muslimy, kteří opustili země, kde islám byl dominantním náboženstvím, kde stát a náboženství byly spojeny bez jakéhokoli rozlišení. Ve Francii mohou vyjádřit vlastní náboženství novým způsobem, přistoupit k nezbytnému rozdělení náboženství od politiky. Katolická církev se to také musela naučit a ukázalo se to pro nás velmi osvobozující. Jsem

Mše sv. ke 30./31. výročí obnoveného provozu pražského kněžského semináře. Foto: Jakub Šerých / Člověk a Vira

presvědčen, že pokud islám tuto distinkci přijme, bude se moci začlenit harmonicky do evropské společnosti.“ Asi by pan kardinál dnes koukal. Zrovna v tom německém prostředí jim sami vnucujeme, aby nám vnutili...

Ze západu ale honem na východ. Prezident Ruska Vladimir Putin měl projev v Soči. Mj. řekl, že je v negativním smyslu slova „monstrózní“, když na Západě učí děti, že je možné měnit pohlaví. Prohlásil, že je „blízko zločinu proti lidskosti, aby se mladí chlapci a dívky dozvěděli o tom, jak se stát transgenderem“. Vůdce Kremlu řekl: „Je strašné, když se děti na Západě učí myšlenky, že se chlapec může stát dívkou,“ tvrdí, že by to mohlo zničit život generaci dětí. Já vím, on spouště dobrých lidí leží v žaludku a ruce zřejmě čisté nemá, ale...? Rodina, sociální otázky, starost o člověka bývá v programech řady stran na prvním místě.

Mám tip, a tak ocituji část rozhovoru se slovenským dětským chirurgem dr. Hornem (připravil *Postoj.sk*): „Ako vnímate debaty okolo toho, či má postihnúť dieťa právo na život? – *Samozrejme, že má*

právo na život. Počet postihnutí v spoločnosti je vždy určité percento a nedokážeme ich nikdy celkom eliminovať. Postihnutí sú len iní ľudia, ktorí nás posúvajú tým správnym smerom. - Ako to myslíte? – My ich potrebujeme. Vďaka nim robíme všetko bezbariérové, musíme meniť komunikáciu, aby bola zrozumiteľná pre všetkých, to nás oni učia. V prírode neobdivujem uniformne narastené stromy, ale ten, ktorý je trošku iný a tým je zaujímavý a krajší. Vy to voláte postihnutie, ja to volám inakosť. - Dnes nám moderná prenatálna diagnostika dáva možnosť odhaliť veľké množstvo diagnóz detí pred narodením a otvára mnohé etické otázky. Ako vnímate rozhodnutia žien ísť na potrat pre inakosť svojich detí? – Som proti potratom vôbec. Neodsúdim nikoho, kto ide na potrat, lebo len oni vedia, prečo to robia. Hovorím zámerne v množnom čísle, lebo je to takmer vždy rozhodnutie oboch rodičov. Stále si však myslím, že sú aj iné možnosti, ak sa na to niekto necíti, ako napríklad donosiť dieťa a dať ho na adopciu.“

-zd-